

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **SE - SOLAR a.s.**, sídlem Brno, Purkyňova 648/125, zastoupená Mgr. Kateřinou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Ostrovní 126/30, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Praha 2, Gorazdova 24, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2016, č. 902026516, sp. zn. 83/062100315, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 151/2016 - 196,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokátky Mgr. Kateřiny Sedláčkové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedené rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 3. 2016, č. 642008116, sp. zn. 77/062100315. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 6 074 913 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách,

protože v kontrolovaných obdobích let 2011 a 2012 měla vyrábět ve své provozovně „FVE Únanov 1,5 MW“ elektřinu v instalovaném výkonu vyšším o 0,150060 MWp, než jí bylo povoleno, neboť na tuto část výroby elektřiny neměla podle správních orgánů udělenou licenci, a tato část výroby tak nebyla uvedena do provozu ve smyslu cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2007 ze dne 20. 11. 2007, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí ERÚ“).

[2] Podstatou sporu v projednávané věci je otázka, zda na licenci žalobkyně č. 110908613 uvedená hodnota výkonu 1,500 MW je hodnotou instalovaného (slunečního) výkonu na straně stejnosměrné, tj. výkonu stanoveného součtem hodnot štitkových panelů, jak tvrdí žalovaná; či hodnotou výkonu na straně střídavé (odpovídající hodnotě 1,65006 MWp na straně stejnosměrné), jak namítá žalobkyně. Od vyřešení této otázky se pak odvíjí správnost a zákonnost učiněných závěrů správních orgánů, zda se žalobkyně v dané věci dopustila vytýkaných správních deliktů, které měly spočívat v tom, že v kontrolovaných obdobích vyráběla elektřinu v instalovaném výkonu vyšším právě o 0,15006 MWp (tj. z rozdílu 1,65006 - 1,500).

[3] Rozsudkem uvedeným v záhlaví krajský soud rozhodnutí o odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně se vytýkaného správního deliktu nemohla dopustit. Stalo se tak zejména na podkladě závěrů obsažených v rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále též „ERÚ“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 08082-35/2016-ERÚ (dále jen „rozhodnutí ERÚ z března 2018“), vydaného ve věci podezření ze spáchání správních deliktů podle § 91 odst. 1 písm. b) a h) energetického zákona žalobkyní, v řízení vedeném pod sp. zn. POZE-08082/2016-ERÚ, v rámci něhož byla jako předběžná otázka shodně řešena problematika hodnoty výkonu uvedeného na licenci žalobkyně. Energetický regulační úřad totiž v rozhodnutí ERÚ z března 2018 dospěl k závěru, že výkon uvedený na rozhodnutí o udělení licence 1,5 MW je prokazatelně výkonem nikoli na straně stejnosměrné, ale na straně střídavé (odpovídající přibližně výkonu 1,65 MWp na straně stejnosměrné). V důsledku toho nemohou podle krajského soudu obstát ani závěry žalované v projednávané věci, že žalobkyně neměla na tento rozdíl výkonu licenci udělenou, a že tedy na elektřinu vyrobenou z této části elektrárny nebyla oprávněna uplatňovat podporu pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů formou výkupních cen.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku souladu provozované fotovoltaické elektrárny (dále jen „FVE“) s dikcí bodu 1. 10. cenového rozhodnutí ERÚ, podle něhož mohla žalobkyně v kontrolovaném období uplatnit podporu určenou na obnovitelné zdroje energie pouze na množství elektřiny vyrobené v obnovitelném zdroji, který byl uveden do provozu v souladu s rozhodnutím o udělení licence. Ta jí však byla udělena na instalovaný výkon 1,5 MW. K tomu stěžovatelka odkázala na některé podklady

pokračování

založené ve správním spisu, ze kterých tento údaj taktéž vyplývá (viz čl. 8, 16, 60b a 81 správního spisu) a zdůraznila, že v rámci její rozhodovací praxe jí ERÚ již dříve opakovaně potvrdil, že v licenci je vždy uváděn výkon na straně stejnosměrné. Dodala také, že pojem instalovaného výkonu není žádné novum, ale běžně se užívá v technických normách, byl definován i v Pravidlech provozování distribuční soustavy pro rok 2009 a nebyl nijak rozporován. Do doby poskytování podpory na obnovitelné zdroje energie s tímto pojmem navíc nikdo nepolemizoval. Žalobkyně jako osoba fundovaná a odborně způsobilá ve smyslu podmínek pro udělení licence podle zákona č. 458/2000 Sb. v oblasti podnikání v energetických odvětvích by si měla být vědoma toho, že jsou v údajích o instalovaném výkonu jejího FVE rozpory, a nemůže tak tvrdit neporušení cenových předpisů.

[6] Stěžovatelka se podle svých slov nemůže ztotožnit s faktem, že krajský soud vzal v potaz pochybnost ERÚ (vyjádřenou v rozhodnutí ERÚ z března 2018) při vydávání licencí v režimu zákona č. 458/2000 Sb. včetně úvahy, že v době vydání licence nemusel být pojem „*instalovaný výkon*“ vykládán jednotně. Navíc soud nevzal v úvahu, že ke změně licence ze strany žalobkyně dosud nedošlo, ani skutečnost, že stěžovatelka je povinna při kontrole dodržování cenových předpisů v režimu zákona č. 526/1996 Sb. vycházet z presumpce správnosti a ze závaznosti pravomocně vydaných licencí na výrobu elektřiny, k jejichž zpochybňování nemá důvod ani kompetenci. Pokud by žalobkyně či ERÚ měli ohledně licence pochybnost, bylo na nich, aby podnikli kroky k nápravě, přičemž nebylo v moci stěžovatelky do tohoto jakkoliv zasahovat. Podle stěžovatelky bylo v návaznosti na výše uvedené prokázáno porušení cenových předpisů, byl ohrožen veřejný zájem a v konečném důsledku mělo porušení cenových předpisů dopad na veřejné prostředky. Zároveň nebylo ze strany žalobkyně prokázáno, že by vynaložila veškeré možné úsilí, aby porušení povinnosti zabránila. Stěžovatelka tak neměla ani možnost rozhodnout jinak. Rozhodnutí ERÚ z března 2018, na něž odkazoval krajský soud, je pak podle stěžovatelky irelevantní, jelikož se jedná o naprosto jiné správní řízení s jinou skutkovou podstatou a jiným předmětem, a o kontrolu podle odlišného zákona. Podle stěžovatelky navíc v daném řízení ERÚ nedospěl k závěru, že podklady, které byly v řízení shromážděny, prokázaly, že výkon na rozhodnutí o udělení licence 1,5 MW je výkonem nikoli na straně stejnosměrné, ale na straně střídavé, jak tvrdí krajský soud, nýbrž pouze k tomu, že nemohl bez pochybností prokázat, zda (ne)došlo ke změnám na FVE.

[7] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s posouzením věci krajským soudem a odkázala na svá předchozí vyjádření. Dále uvedla, že předmětem správního řízení nebylo splnění předpokladů pro vydání licence, avšak situace si jejich přezkoumání ze strany ERÚ nepřímou vyžádala, přičemž ERÚ dospěl k závěru, že FVE byla již od počátku osazena fotovoltaickými panely se štítkovým výkonem, jejichž součet celkově představuje hodnotu ve výši 1,65006 MWp na straně stejnosměrné. V době uvedení FVE do provozu nebyl výklad hodnoty instalovaného výkonu uvedeného na licencích jednoznačný a hodnota instalovaného výkonu provozovny FVE uvedená na licenci žalobkyně tedy mohla být hodnotou instalovaného výkonu na straně střídavé. Tento výklad podle žalobkyně nebyl jednoznačný až do přijetí vyhlášky č. 16/2016 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě (dále též „*vyhláška*“) účinné od 1. 2. 2016, která zakotvila novou definici instalovaného výkonu výroby elektřiny jako součet jmenovitých hodnot všech instalovaných solárních panelů. Legislativní potřeba definice pojmu instalovaného výkonu je podle žalobkyně dalším důkazem, že pojem nebyl

jednoznačně definován. Žalobkyně (její předchůdkyně) realizovala výstavbu FVE v roce 2008, tedy mezi prvními v době, kdy výroba elektřiny ze sluneční energie byla podporována, a byly garantované příznivé výkupní ceny takto získané elektřiny, neměla tedy důvod postupovat jakkoli protiprávně.

[8] Z dokumentů, na něž stěžovatelka odkazovala, podle žalobkyně nevyplývá, že sama uplatňuje podporu v rozporu s cenovými předpisy, neboť je nelze posuzovat izolovaně. Výchozí revizní správa sice obsahovala chyby, ale ty byly bezprostředně odstraněny a vznikly v důsledku toho, že jejím účelem je pouze posouzení bezpečnosti zařízení, a normy ČSN požadovaly toliko obecné vymezení revidovaného zařízení. K tvrzení stěžovatelky, že jí ERÚ potvrdil, že v licenci je vždy uváděn výkon na straně stejnosměrné, žalobkyně poukázala na skutečnost, že tomu tak je až od změny metodiky v roce 2010, přičemž předchozí situace nikdy nebyla dořešena. Naproti tomu ERÚ ve vyjádření ze dne 12. 10. 2018 uvedl, že hodnota instalovaného výkonu na její licenci koresponduje s podklady k žádosti o její udělení a bývalí zaměstnanci ERÚ potvrdili, že uváděli na licencích i výkon na straně střídavé. Stěžovatelka nadto na jedné straně vychází ze sdělení odboru licencí ERÚ, ale odmítá brát v potaz závazné rozhodnutí ERÚ (tj. rozhodnutí ERÚ z března 2018) a neztotožňuje se s postupem soudu, který předmětný akt aplikace práva zcela správně vzal v potaz. Výklad pojmu „*instalovaný výkon*“ se podle žalobkyně v čase upřesnil, pokud však byl pro stěžovatelku vždy tak zřejmý, pak o tom měla žalobkyni poučit již v rámci kontroly z let 2009 a 2010.

[9] Žalobkyně také zmínila, že se u ERÚ domáhá opravy hodnoty instalovaného výkonu na licenci. K odkazu stěžovatelky na judikaturu ve věci celkového instalovaného výkonu solárních elektráren pak podotkla, že předmětem sporu není současný výklad tohoto pojmu, ale jeho výklad v době realizace FVE žalobkyně a zda žalobkyně požadovala zapsat hodnotu na straně střídavé. Rozpory v dokumentaci, na kterou stěžovatelka poukazuje, jsou pak z praxe zcela pochopitelné, právě proto, že výkonu na straně stejnosměrné nikdo nepřikládal v té době velký význam a až do provedení stavby se tento odhadoval a odvíjel právě od hodnoty výkonu rezervovaného, který byl nepřekročitelný. Není také pravdou, že rozhodnutí ERÚ z března 2018 je irelevantní, neboť předmětem daného řízení bylo posouzení, zda FVE žalobkyně byla od počátku osazena výkonem ve výši 1,65006 MWp a zda požadovaný výkon v rámci licenčního řízení byl žalobkyní uváděn jako výkon na straně střídavé ve výši 1,5 MW, který odpovídá 1,65006 MWp na straně stejnosměrné. ERÚ rozhodl v souladu s principy správního řízení, kdy v případě, že nelze skutek bezpochyby prokázat, tento pak nemůže být přičítán k tíži účastníka řízení. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu námitek uplatněných v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[11] V projednávané věci se měla žalobkyně dopustit dvou totožných správních deliktů podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách tím, že v různých kontrolovaných obdobích jako prodávající nedodržela věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 téhož zákona pro uplatnění úředně stanovené ceny. Podstatou deliktního jednání měla být skutečnost, že si žalobkyně neoprávněně vyúčtovala jednotkovou výkupní cenu na veškerou elektřinu vyrobenou v její výrobně, ačkoli část výroby v hodnotě instalovaného výkonu 0,15006 MWp nebyla řádně uvedena do provozu, protože na tuto část jí nebyla udělena licence na výrobu elektřiny.

[12] Mezi účastníky řízení přitom není sporné, že předmětná výrobní žalobkyně skutečně disponuje výkonem na straně stejnosměrné (tj. výkonem stanoveným součtem hodnot štítkových panelů) v hodnotě 1,65006 MWp a výkonem na straně střídavé v (tomu odpovídající) hodnotě 1,500 MW. Předmětem sporu je toliko otázka, která z těchto hodnot byla uvedena v licenci na výrobu elektřiny žalobkyně jakožto celkový instalovaný výkon výroby. Od jejího řešení se pak odvíjí správnost a zákonnost závěru správních orgánů, zda se žalobkyně dopustila vytýkaných správních deliktů, protože ty měly spočívat v tom, že žalobkyně vyráběla elektřinu v instalovaném výkonu vyšším právě o 0,15006 MWp (tj. rozdílu mezi uvedenými hodnotami 1,65006 a 1,500).

[13] Jak bylo uvedeno shora, krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně se správního deliktu nemohla dopustit. Tento závěr učinil zejména na podkladě rozhodnutí ERÚ z března 2018 vydaného v jiné věci žalobkyně. Tímto rozhodnutím ERÚ zastavil správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 91 odst. 1 písm. b) a h) energetického zákona žalobkyní, protože skutek, o němž bylo řízení vedeno, nebyl správním deliktem. Jednou z vytýkaných skutečností, v níž měl správní delikt spočívat, přitom bylo, že žalobkyně bez příslušných zákonných kroků změnila technický stav výše zmíněné FVE, což vyplývalo právě z toho, že výkon výroby na straně stejnosměrné o hodnotě 1,65006 MWp neodpovídal hodnotě instalovaného výkonu uvedené v rozhodnutí o udělení licence (1,500 MW). V odůvodnění rozhodnutí z března 2018 přitom ERÚ výslovně konstatoval, že „se lze ztotožnit s tvrzením účastníka řízení (tj. žalobkyně – pozn. NSS), že výkon na rozhodnutí o udělení licence je výkonem na straně střídavé, nikoliv na straně stejnosměrné.“ Tento závěr ERÚ dovodil zejména ze smlouvy o dílo ze dne 13. 9. 2009 (založené ve spisu ke správnímu řízení o udělení licence), na jejímž základě byla elektrárna žalobkyně uvedena do provozu, v níž se k instalovanému výkonu uvádí, že výkon v panelech (na straně stejnosměrné) činí 1.605,96 kW, což podle dodavatele odpovídá čistému instalovanému výkonu 1.493,54 kW na straně střídavé. Dále tento závěr podpořil skutečností, že na danou stavbu byl dne 15. 7. 2009 vydán kolaudační souhlas, což nasvědčuje tomu, že od samého počátku existence byla elektrárna osazena fotovoltaiickými panely o celkovém výkonu 1,65 MWp. Podle ERÚ by tak zcela logicky žalobkyně byla sama proti sobě, kdyby žádala o udělení licence na výkon pouhých 1,5 MWp. ERÚ zde také uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení předložila i protokol kontroly stěžovatelky z 11. 1. 2010, v němž stěžovatelka konstatovala, že elektrárna je provozována v souladu s licencí a rozdíl ve výkonech vznikl tím, že v rozhodnutí o udělení licence je uveden jako instalovaný výkon výroby výkon na straně střídavé. ERÚ proto uzavřel, že „účastník řízení proto mohl být skutečně přesvědčen, že elektrárna je provozována v souladu s rozhodnutím o udělení licence“.

[14] Na podkladě výše uvedeného lze předně konstatovat, že tvrzení stěžovatelky, podle kterého ERÚ v daném řízení nedospěl k závěru, že na rozhodnutí o udělení licence je prokazatelně uveden výkon na straně střídavé, evidentně není pravdivé. ERÚ totiž v citovaném rozhodnutí výslovně konstatoval, že výkon na rozhodnutí o udělení licence je výkonem na straně střídavé, nikoliv na straně stejnosměrné. Ztotožnit se dále nelze ani s názorem stěžovatelky, že rozhodnutí ERÚ z března 2018 nemůže být pro projednávanou věc relevantní. Je sice pravdou, že dané správní řízení se týkalo odlišného správního deliktu s jinak definovanou skutkovou podstatou a kontrola probíhala na podkladě jiného zákona, nicméně v jeho rámci byla řešena tatáž otázka týkající významu pojmu „*celkový instalovaný výkon*“ výroby žalobkyně zapsaného na licenci, která je zásadní i pro projednávanou věc. Byť se tedy jednalo o podezření ze spáchání jiného správního deliktu, závěry ERÚ tam vyslovené dopadají i na projednávanou věc.

[15] Zbývá tedy posoudit, zda má v nastalé situaci stěžovatelka interpretovat pojem „instalovaný výkon“ v souladu s jeho nyní platným jednoznačným výkladem (tzn. jako součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy), či má vycházet ze závěrů uvedených v citovaném rozhodnutí.

[16] Stěžovatelce lze na jedné straně dát za pravdu, že s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů je obecně vázána správností údajů obsažených na licenci žalobkyně. Stěžovatelka měla navíc správnost svého postoje obecně potvrzenou i prohlášeními ERÚ, podle nichž se obecně při udělování licencí vždy vychází z údaje o stejnosměrném výkonu, a že tento postup byl uplatněn i v případě licence udělené žalobkyni. K obdobným závěrům ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017 – 41: byť zde výslovně nehovoří o výkonu *na straně stejnosměrné*, je zřejmé, že neměl pochybnosti o správnosti chápání pojmu „celkového instalovaného výkonu“. Uvedl tehdy k výkladu § 30a odst. 1 energetického zákona, že *citované ustanovení totiž žádným způsobem neřeší ztráty při výrobě elektrické energie, jimiž argumentuje stěžovatel a jeho věta druhá jasně stanoví, že za celkový instalovaný výkon se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek, tj. prostý aritmetický součet výkonu instalovaných solárních panelů*“.

[17] Na druhou stranu je však vzhledem ke specifickým skutkovým okolnostem tohoto konkrétního případu nutné přihlédnout i k později nastalé zásadní skutečnosti, že ERÚ **přímo ve vztahu k této konkrétní provozovně žalobkyně** v rozhodnutí z března 2018 konstatoval, že na rozhodnutí o udělení licence je zapsána hodnota výkonu výroby na straně střídavé. Toto rozhodnutí ERÚ je ve smyslu § 76 odst. 3, věta druhá, správního řádu v návaznosti na § 73 odst. 2 správního řádu rovněž závazným správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, a kterým by se tak žalovaná měla ve vztahu k žalobkyni řídit. Současně mu je nutno v projednávané věci přisoudit větší relevanci, než výše zmíněným prohlášením ERÚ, protože závěry obsažené v odkazovaném rozhodnutí o zastavení řízení jsou učiněny na podkladě provedeného dokazování. Stejně tak nelze přehlížet ani legitimní očekávání žalobkyně, že ve skutkově shodném případě, kterým tento případ nepochybně je, bude rozhodnuto obdobně (k významu legitimních očekávání pro provozovatele FVE viz rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017 – 82). To navíc za situace, kdy se stěžovatelka v minulosti (viz výše) již vyjádřila právě v tom

pokračování

směru, že elektrárna žalobkyně je provozována v souladu s licencí a rozdíl ve výkonech vznikl tím, že v rozhodnutí o udělení licence je uveden jako instalovaný výkon výrobní výkon na straně střídavé. Ačkoli je tedy možné považovat žalobkyni za osobu fundovanou v oblasti podmínek pro udělení licence na výrobu elektřiny, nelze vyloučit, že i na podkladě dosavadního jednání ERÚ (rozhodnutí z března 2018) i samotné stěžovatelky (kontroly z let 2009 a 2010, kdy nevytýkala chybné účtování ceny v souvislosti s licencovaným celkovým instalovaným výkonem FVE žalobkyně), mohla být oprávněně přesvědčena, že elektrárna je provozována v souladu s udělenou licencí.

[18] Nejvyšší správní soud má dále za to, že vzhledem k závěrům učiněným ERÚ v rozhodnutí z března 2018 se nelze ztotožnit s názorem stěžovatelky ani v tom směru, že v projednávané věci byl prokazatelně ohrožen veřejný zájem a došlo k dopadu na veřejné prostředky. Jak je totiž zjevné z výše uvedeného, k porušení cenových předpisů ze strany žalobkyně ve skutečnosti nedošlo a nastalá situace byla způsobena toliko tím, že žalobkyně měla *de facto* prospěch z tehdejší nejednoznačnosti výkladu pojmu „celkový instalovaný výkon“. Tuto situaci je nutno odlišit například od situace, kdy provozovatel FVE po vydání licence fakticky rozšíří výkon výrobní bez změny licence a snaží se tuto změnu podřadit pod jiný, širší výklad pojmu „celkový instalovaný výkon“ (tak tomu bylo právě v případě, posuzovaném ve shora citovaném rozsudku č. j. 4 As 137/2017 – 41). Přehlížením právní názor ERÚ obsažený v rozhodnutí z března 2018 by přitom bylo v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, tudíž je třeba při posuzování otázky, zda žalobkyně spáchala správní delikt, vycházet.

[19] Kasační námitky stěžovatelky proto ve svém souhrnu nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšné žalobkyni.

[22] Žalobkyni přísluší náhrada nákladů za jeden úkon právní služby učiněný její zástupkyní, a to za vyjádření ke kasační stížnosti, obsahující skutkový i právní rozbor věci [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Žalobkyni tak náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil Nejvyšší správní soud odměnu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše náhrady

nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně advokátky Mgr. Kateřiny Sedláčkové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu